ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupen Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 5. 2020, č. j. 59 A 98/2019 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce advokáta Mgr. Pavla Maršálka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2019, č. j. MV-130118-5/SO-2019, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. OAM-1648-9/ZR-2019. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let, a současně mu podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní

moci tohoto rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 59 A 98/2019 – 53.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení, neboť žalovaná své závěry v dostatečném rozsahu odůvodnila, její právní názory jsou srozumitelné a logické. Přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce se správní orgány, byť stručně, zabývaly. Skutečnosti uváděné žalobcem přitom nelze považovat za takové mimořádné a závažné okolnosti, které by převážily nad zájmem společnosti na ochraně veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod druhých. Zrušení trvalého pobytu žalobce tak není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Námitky žalobce související s tvrzenou aplikační předností Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 (dále jen „směrnice o sloučení rodiny“) před zákonem o pobytu cizinců krajský soud považoval za nedůvodné, protože jak uvedená směrnice, tak její transpozice do zákona o pobytu cizinců se týkají povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, tedy jiného typu pobytového oprávnění cizince na území České republiky než je předmětem soudního přezkumu. Pokud jde o zcela obecné tvrzení o útlaku občanů Kazachstánu německé národnosti, k níž žalobce patří, ze strany kazašských státních orgánů, žalovaný podle názoru krajského soudu žalobce zcela správně odkázal na jiné instituty obsažené v právním řádu České republiky (zejména v zákoně č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů), jichž žalobce může využít.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nezákonnost správních rozhodnutí spatřoval v nesprávném posouzení čl. 8 odst. 2 Úmluvy, podle kterého státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tak tomu zcela nepochybně u stěžovatele toliko jednou trestně souzeného není, obzvláště když nyní je z výkonu trestu propuštěn a podrobuje se dohledu probační a mediační služby. Podle čl. 17 směrnice o sloučení rodiny státy berou náležitě v úvahu při svém rozhodování povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu i v případě, že by mělo být zrušeno povolení k trvalému pobytu. Podle čl. 5 odst. 5 citované směrnice při posuzování trvalých pobytů členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy

dotčených osob, zejména rodinných příslušníků. Tento podrobný test však správní orgány ani krajský soud ve svých rozhodnutích neudělaly a z napadených rozhodnutí nevyplývá, proč silné a rozhodující rodinné a další osobní vazby stěžovatele k území České republiky nepovažovaly za tolik ochrany hodné. Při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život. Správní orgány měly poměřovat veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem se stěžovatelovým právem na soukromý či rodinný život. To se však v projednávané věci nestalo. Správní orgány v podstatě jen konstatovaly, že stěžovatel spáchal trestný čin, tudíž je rozhodnutí o zrušení pobytového titulu (trvalého pobytu) přiměřené. Výše uvedené povinnosti poměřovat podrobně „něco s něčím“ tedy správní orgány nedostály. Správní orgány navíc ani nezohlednily závažnost spáchaného trestného činu (resp. ohrožení veřejného zájmu) i následnou nápravu stěžovatele. Bylo na místě zhodnotit celkovou povahu odsouzení trestním soudem, tedy nejen fakt spáchání úmyslného trestného činu, ale též trestněprávní reakci na něj, tzv. volbu druhu a výše sankce, její výkon a další důsledky pro život stěžovatele. Závěry správních orgánů, jakož i krajského soudu, jsou proto dosti strohé, nedostatečné a nesprávné.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že v České republice žije dlouhodobě od roku 2008, tedy více jak 12 let. Absolvoval zde základní i střední školu. Na území České republiky má svou nejbližší rodinu (matku, otce, družku) i širší rodinu a přátele. V Kazachstánu již nemá žádné rodinné a sociální vazby, nemá tam žádné zázemí a ani nikoho blízkého, kdo by mu mohl pomoci zajistit základní životní potřeby a přístřeší. Jeho rodina na území České republiky žije trvale, všichni vládnou českým jazykem, matka i otec zde pracují. Stěžovatel mateřský jazyk neumí. Po propuštění z výkonu trestu si našel zaměstnání a pracuje. Žije zde se svou družkou českou státní občankou, se kterou plánuje sňatek a založení rodiny. Realizace napadených rozhodnutí v podobě vycestování z území by pak představovala porušení podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu a vedla by opět k trestním sankcím vůči stěžovateli a jeho případný návrat do České republiky, kde prožil většinu svého života, by byl výrazně zkomplikován. Veškeré osobní a rodinné vazby, které lze považovat za podstatné, má tedy stěžovatel na území České republiky a zrušením trvalého pobytu by došlo k podstatnému zásahu do osobních a rodinných poměrů nejen stěžovatele, ale i jeho blízkých. Stěžovatel rovněž poukázal na to, že jeho pravomocné odsouzení za trestný čin bylo jediným vybočením z jinak řádného života. Stěžovatel nemá žádné nedoplatky na daních, sociálním nebo zdravotním pojištění. Stěžovatel dále namítl, že je německé národnosti a tato menšina v Kazachstánu je podrobena systematickému nátlaku ze strany státu. Stěžovatel by tak v případě návratu do země původu byl ohrožen na zdraví a možná i na životě. Podle jeho názoru jsou zde tedy dány mimořádné okolnosti, které způsobují, že gramatická aplikace § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu se základními lidskými právy jako je právo na ochranu rodiny a rodinného života. Správní orgány i krajský soud tak nesprávně aplikovaly uvedené právní předpisy a jejich rozhodnutí je tak nezákonné a ve svých důsledcích nepřiměřeně tvrdé.

[7] Stěžovatel dále namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nedostatečným způsobem vyložil úvahy, které jej vedly k rozhodnutí, proč neshledal u stěžovatele dostatečné rodinné důvody pro užití zmírňujícího správního uvážení vzhledem k jeho osobním poměrům a vztahu k České republice. Napadený rozsudek tedy není dostatečně přesvědčivě odůvodněn.

[8] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalované. Současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na své písemné vyjádření k žalobě ze dne 14. 12. 2018, na své rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018 a na obsah spisového materiálu. Dále uvedla, že se ztotožňuje s tím, jak věc posoudil krajský soud, jehož rozsudek je řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Závěrem dodala, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území nebyl stěžovateli vysloven zákaz pobytu na území. Stěžovateli bylo odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, které jeho držitele staví v mnohém na roveň občanů České republiky, avšak není vyloučeno, aby v budoucnu na území pobýval na základě nižšího pobytového oprávnění. Žalovaná proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[13] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 – 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho

odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[14] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s názorem krajského soudu, že správní orgány dostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života.

[15] V nyní posuzovaném případě není sporné, že stěžovatel byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 8. 4. 2016, č. j. 52 T 4/2015 - 644, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, č. j. 2 To 77/2016 - 722, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let se zařazením do věznice s dozorem pro spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku. V důsledku tohoto odsouzení byly tak splněny podmínky pro použití § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

[16] Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.* Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*

[17] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*

[18] Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*

[19] Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že čl. 8 Úmluvy je přímo použitelný a má přednost před zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29). Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že pokud cizinec vznese konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat

bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39). Na základě uvedeného proto krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány měly povinnost se zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele, a to bez ohledu na znění § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle názoru krajského soudu se správní orgán I. stupně i žalovaná touto otázkou zabývaly, a to dostatečně. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí, neboť přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

[20] Správní orgán I. stupně sice uvedl, že nemá povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, ale fakticky tak učinil. Je pravdou, že ve svém rozhodnutí hlediska přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele shrnul poměrně obecně a nezabýval se jimi nijak detailně. Konstatoval, že přestože stěžovatel pobývá na území České republiky již delší dobu a má zde rodinné vazby, zrušení trvalého pobytu v daném případě není v rozporu s článkem 8 Úmluvy a Listinou základních práv a svobod, neboť má zákonný důvod do soukromého a rodinného života stěžovatele zasáhnout. Zásah je v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod druhých. Nepopřel, že v daném případě dojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života stěžovatele, ale tento zásah je podle jeho názoru zcela legální a v souladu s čl. 8 Úmluvy, nelze jej proto považovat za nepřiměřený. Dále zdůraznil, že zásah do svého soukromého a rodinného života si stěžovatel přivodil sám svou trestnou činností, kdy věděl, nebo alespoň měl vědět, že mu může v případě odhalení a odsouzení být zrušen trvalý pobyt. Skutečnosti uváděné stěžovatelem nelze považovat za takové mimořádné a závažné okolnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že není ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 5 let za loupež. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se stěžovatel dopustil, i celkovou délku nepodmíněného trestu odnětí svobody je zde převažující veřejný zájem na ochraně společnosti nad individuálním právem stěžovatele na ochranu jeho soukromého a rodinného života. Závěrem poukázal na to, že rozhodnutím o zrušení povolení trvalého pobytu bylo stěžovateli pouze odebráno nejvyšší pobytové oprávnění, které může cizinec, vyjma občanství, v České republice získat. Se závěrem správního orgánu I. stupně, že stěžovatel neuvedl žádné mimořádné skutečnosti, které by převážily nad zájmem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu, se žalovaná ztotožnila. Stejně jako správní orgán I. stupně zdůraznila, že případný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele zapříčinila jeho protizákonná činnost a při jejím páchání si stěžovatel musel být vědom, že důsledky tohoto jednání ohrožují nejen realizaci jeho soukromého a rodinného života během jeho pobytu na svobodě, ale i jeho pobytový status jakožto cizince na území České republiky. Rovněž uvedla, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezakazuje stěžovateli realizovat jeho rodinný a soukromý život na území České republiky v rámci nižšího pobytového oprávnění.

[21] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z uvedeného zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatele. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalované plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatele v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky již delší dobu a že zde má rodiče a širší rodinu, nic bližšího neuváděl. Stěžovatel se tak posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu domáhal pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat. Zdejší soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, konstatoval, že *„Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výslechem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).“* Výše uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správní orgány nezpochybnily tvrzení stěžovatele, že má na území České republiky rodiče a určité ekonomické a sociální vazby. Z dostupných podkladů (vyjádření stěžovatele, cizinecký informační systém a trestní rozsudky) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci stěžovatele, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl zastoupen advokátem. Stěžovateli bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Správní orgány proto nepochybily, pokud stěžovatele nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně neprovedly důkaz jeho výslechem. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu provedené správními orgány dostatečné. K tomu lze dodat, že smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této přitom je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života

cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibylo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že poukaz stěžovatele na to, že na území České republiky žije se svou družkou českou státní občankou, se kterou plánuje sňatek a založení rodiny, je pro posouzení dané věci irelevantní. Jedná se totiž o skutečnost, kterou stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí krajského soudu, ke které zdejší soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[23] Pokud se stěžovatel domnívá, že by byl v případě návratu do země původu ohrožen na zdraví či dokonce na životě z důvodu své německé národnosti, má možnost podal žádost o mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Právě v tomto řízení totiž bude plnohodnotně zhodnocena stěžovatelem tvrzená hrozba spojená s návratem do Kazachstánu. Proto, v případě, že to bude potřeba, stěžovatele před hrozbou vycestování do Kazachstánu ochrání právě instrumenty zákona o azylu.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[27] Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu